

XIN EM ĐỪNG GIẾT CHẾT CON CỦA EM!

... Chị viết thư này gửi đến Em. Em không biết Chị. Nhưng Chị hơi hơi biết Em, bởi lẽ nơi Em, Chị nhận ra hình ảnh Chị hàng mấy năm về trước.

Chị tưởng tượng Em đang buồn ủ-rũ, tuyệt-vọng, kinh-hoàng và giận-dữ với bào thai trong dạ, với đứa con mà Em không hề chờ, không hề đợi và không hề mong muốn! Em còn quá trẻ. Em đang đi học. Em cô đơn. Em bị người yêu phụ tình. Em bị toàn gia đình nhiech mắng và ruồng rẫy!

Hiện tại Chị là bà mẹ với mấy đứa con. Chị sống sâu xa thiên chức làm mẹ. Chị tận tụy chăm sóc đàn con. Thế nhưng ngày còn trẻ, vào tuổi Em bây giờ, Chị đã đại đột phạm một tội trọng mà chính Em đang toan tính phạm lúc này đây. Hồi ấy Chị cô đơn và sợ hãi. Giờ đây mỗi khi nhìn thấy các con lớn lên, lớn lên, Chị luôn luôn liên tưởng đến đứa con trai

đầu lòng mà Chị đã giết chết .. Chị như luôn luôn nhìn thấy mái tóc, đôi mắt, ánh nhìn của bé trong cử chỉ của các em của bé bây giờ. Và Chị đau đớn tự hỏi:

- Không rõ bé ra sao nếu bé còn sống đến bây giờ? Và tại sao hồi ấy mình lại nông nổi nhẹ dạ đến độ khước từ bé, khước từ chính đứa con là máu mủ ruột thịt của mình? Tại sao mình lại không yêu con, dù chỉ trong giây lát? Tại sao mình không hề phân vân lưỡng lự, không suy tính thiệt hơn mà lại đi thẳng đến nhà thương kết án tử hình cho con, bắt buộc đứa con vô tội phải chịu một cái chết khủng khiếp và dữ dội?

Ngày hôm nay khi nhìn đứa con gái nhỏ tuổi nhất, khi Chị ẵm con siết chặt vào lòng, khi Chị cho con bú thì bàn tay bé nhỏ của bé vuốt ve Chị và đôi chân dong đưa như nhịp theo một điệu vũ, Chị bỗng có những ý nghĩ như sau:

- Nếu bé cũng bị Chị giết như Chị đã giết đứa con đầu lòng, thì đôi tay bé bỏng này sẽ trở thành lạnh ngắt, đôi chân nhỏ bé kia cùng với trái tim tí xíu sẽ bị chiếc kẽm của bác sĩ làm cho vỡ tan thành nhiều mảnh và nụ cười thơ ngây cũng biến mất!

Tư tưởng này khiến ruột gan Chị quặn thắt lại. Chị không khóc được nhưng toàn thân Chị cảm thấy đớn đau vô cùng!

Bên ngoài, trông Chị vẫn bình thường. Nhưng thật ra bên trong: trái tim Chị, linh hồn Chị và trí khôn Chị không bao giờ còn hoàn toàn bình thường. Có thể người ta nói với Em rằng:

- Không sao đâu! Cứ phá thai đi rồi mọi sự sẽ xong xuôi hết!

Sự thật không phải như vậy đâu, Em ạ! Chính cái hậu quả của việc phá thai mới thật khủng khiếp. Bởi lẽ, khi cho ra chào đời những đứa con sau này, khi yêu thương chăm sóc con, Chị luôn luôn bị ám ảnh trong đầu câu hỏi:

- Tại sao đứa con này được yêu thương, còn đứa con kia lại bị giết chết?

Vậy thì hỏi Em yêu dấu, người Em Chị chưa quen mặt biết tên, nhưng đang trải qua cùng hoàn cảnh với Chị xưa kia, xin Em hãy lắng nghe lời Chị:

- Đừng phạm trọng tội giết chết đứa con Em đang cưu mang trong dạ! Dầu cho tương lai Em có ra sao đi nữa, nhưng với thiên chức làm mẹ sau này, Em đừng đại đột phá thai. Nếu không, Em sẽ sống thảm trạng Chị đang sống, nghĩa là sống với một trái tim mãi mãi rách nát!

Hiện tại Chị tiến bước trong Đức Tin Công Giáo. Chị nhận lãnh ơn tha thứ của THIÊN CHÚA và Chị biết rằng đứa con trai đầu lòng của Chị đang sống trong cuộc sống vĩnh cửu. Bởi lẽ, Chị đã ngăn cản con trai Chị có được cuộc sống ở đời này. Vì thế, xin Em đừng khước từ cho con của Em được có quyền sống. Con của Em đang lặng lẽ xin Em điều đó, Em đừng nỡ từ chối.

Nếu Em là tín hữu Công Giáo, xin Em hãy dâng hiến con Em - ngay từ giờ phút này - cho Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA. Hiền Mẫu MARIA sẽ giúp Em sống trọn vẹn thiên chức làm mẹ. Rồi nếu Em gặp khó khăn, Em hãy trình bày với Cha Sở và xin ngài ra tay giúp Em. Chị tin chắc rằng, Cha Sở sẽ sẵn sàng giúp Em, hoặc sẽ nhờ người khác giúp Em.

Xin Em đừng sợ hãi gì hết cũng đừng sợ ai cả. Con người sẽ qua đi, hoàn cảnh rồi sẽ thay đổi, tình cảm con người cũng sẽ mai một nhưng đứa con của Em sẽ mãi mãi ở lại với Em. Vậy thì xin Em đừng thăm sát con của Em. Bào thai quá bé bỏng quá vô tội, đứa bé quá nhỏ không thể tự vệ được. Vì thế phá thai là tội trọng mà một người có thể phạm vì đó là tội giết chết chính đứa con ruột thịt của mình, một đứa con chưa biết kêu la gào thét nhưng hoàn toàn tin tưởng nơi Em và hoàn toàn nương tựa vào Em.

Xin Em hãy nhớ kỹ rằng Em không đơn độc một mình. Không ai là kẻ đơn côi. Vậy Em đừng xấu hổ khi phải van xin người khác cứu giúp. Không phải cứu giúp cho riêng Em mà là cứu giúp cho con của Em nữa, cho cả hai mẹ con Em. Nếu Em cảm nhận thiên chức làm mẹ thì Em không còn sợ hãi bất cứ điều gì với bất cứ ai và Em sẽ đem hết tình thương mẫu tử để bảo vệ mạng sống của đứa con Em.

... ”THIÊN CHÚA phán tất cả những lời sau đây. Ta là THIÊN CHÚA của ngươi. Ta đã đưa ngươi ra khỏi đất Ai Cập, khỏi cảnh nô lệ.. Ngươi không được giết người. Ngươi không được ngoại tình. Ngươi không được trộm cắp. Ngươi không được phao tin đồn nhảm. Đừng làm chứng gian mà tiếp tay với kẻ xấu. Ngươi không được hòa theo số đông để làm điều trái.. Ngươi không được thiên vị người yếu thế khi họ có việc kiện tụng.. Ngươi không được làm thiệt hại đến quyền lợi của người nghèo cậy nhờ ngươi, khi họ có việc kiện tụng. Ngươi phải lánh xa điều gian dối. Ngươi không được giết chết kẻ vô tội và người công chính, vì Ta không cho kẻ có tội được trắng án. Ngươi không được nhận quà hối lộ, vì quà hối lộ làm cho những kẻ sáng mắt hóa ra đui mù và làm hỏng việc của những người công chính” (*Xuất Hành 20,13-15 / 23,1-8*).

(*“Sacro Cuore”, n.2, Febbraio/2005, trang 17*)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt